

Het Boek Daniël - Getal Zeven

Zeven Koningen

Jeff Pippenger

2023-12-02

De zeven donderslagen vertegenwoordigen de geschiedenis van 1798 tot 22 oktober 1844. Die geschiedenis werd voorafgebeeld door de laatste zeven koningen van het koninkrijk Juda, van Manasse in 677 v.Chr. tot Zedekia in 586 v.Chr.

In de heilige reformatiereeksen is een kenmerk van de bekrachtiging van de eerste engel een symbool dat iets aanduidt wat wereldwijd is. Op 11 augustus 1840 werd de boodschap van de eerste engel bekrachtigd, en de boodschap werd vervolgens naar elke zendingspost in de wereld gebracht.

„De adventbeweging van 1840–44 was een heerlijke openbaring van de kracht van God; de boodschap van de eerste engel werd naar elke zendingspost in de wereld gebracht.” *The Great Controversy*, 611.

Profetisch gezien daalde in die tijd de engel van Openbaring 10 neer en plaatste één voet op de aarde en de andere op de zee. Zuster White duidde dat aan als een symbool van de wereldwijde reikwijdte van de boodschap.

„De positie van de engel, met één voet op de zee en de andere op het land, duidt op de wijde reikwijdte van de verkondiging van de boodschap. Zij zal de uitgestrekte wateren oversteken en in andere landen worden verkondigd, ja zelfs over de gehele wereld.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

De afkondiging van het eerste decreet door Cyrus was een wereldwijd decreet.

In het eerste jaar nu van Kores, koning van Perzië, verwekte de HEERE, opdat het woord des HEEREN uit de mond van Jeremia vervuld zou worden, de geest van Kores, koning van Perzië, zodat hij in zijn gehele koninkrijk een bevel liet uitroepen en het ook schriftelijk bekendmaakte, zeggende: Zo zegt Kores, koning van Perzië: De HEERE, de God des hemels, heeft mij alle koninkrijken der aarde gegeven, en Hij heeft mij opgedragen Hem een huis te bouwen te Jeruzalem, dat in Juda is. Wie is er onder u uit al Zijn volk? zijn God zij met hem, en hij trekke op naar Jeruzalem, dat in Juda is, en bouwe het huis van de HEERE, de God van Israël; Hij is de God, Die in Jeruzalem is. En ieder die overgebleven is, in welke plaats hij als vreemdeling verkeert, laat de mannen van zijn woonplaats hem ondersteunen met zilver, met goud, met have en met vee, behalve de vrijwillige gave voor het huis Gods dat in Jeruzalem is. Toen maakten de hoofden der vaders van Juda en Benjamin zich op, en de priesters en de Levieten, met allen wier geest God had verwekt, om op te trekken en het huis des HEEREN te bouwen, dat in Jeruzalem is. Ezra 1:1–4.

Evenals de eerste engel op 11 augustus 1840 naar ieder zendingsstation in de wereld werd gebracht, duidt Kores zichzelf aan als de koning van „alle koninkrijken der aarde”, terwijl hij het

eerste decreet uitvaardigt. De nederdaling van de engel van Openbaring tien, de engel die Zuster White aanduidt als „niemand minder dan Jezus Christus”, bezit dezelfde profetische kenmerken als de machtige engel van Openbaring achttien. Zuster White geeft te kennen dat het doel van de eerste engel hetzelfde was als het doel van de engel van Openbaring achttien.

„Jezus gaf een machtige engel opdracht neer te dalen en de bewoners van de aarde te waarschuwen zich voor te bereiden op Zijn tweede verschijning. Toen de engel de tegenwoordigheid van Jezus in de hemel verliet, ging een buitengewoon helder en heerlijk licht vóór hem uit. Mij werd gezegd dat zijn opdracht was de aarde met zijn heerlijkheid te verlichten en de mens te waarschuwen voor de komende toorn van God.” Early Writings, 245.

De bekrachtiging van de eerste engel is een symbool dat een wereldwijd element benadrukt. De eerste boodschap in de tijd van Christus werd bekrachtigd bij de doop van Christus. De Schriften geven te kennen dat geheel Israël naar de woestijn uittrok om de boodschap van Johannes te horen.

Toen trok Jeruzalem, en heel Judea, en heel de streek rondom de Jordaan naar hem uit, en zij werden door hem in de Jordaan gedoopt, terwijl zij hun zonden beleden. Mattheüs 3:5, 6.

De bediening van Christus was gericht op het oude Israël, en in die profetische zin werd de gehele wereld naar de Jordaan getrokken, de plaats van Christus’ doop. Toch was de rite van de doop, en hetgeen zij vertegenwoordigde toen Christus werd gedoopt, gericht op de gehele wereld.

De naam Jojakim betekent „God zal opstaan”, en bij de doop van Christus, toen Johannes Christus uit het water omhoogbracht, werd het symbool van het „opstaan” uit een waterig graf een element van die bekrachtiging. In de eerste vier verzen van Ezra die wij reeds hebben aangehaald, duidt vers vijf de reactie aan van hen die het bevel hoorden met de woorden: „Toen maakten zich op de familiehoofden van Juda en Benjamin, en de priesters, en de Levieten, met allen wier geest God had opgewekt, om op te trekken en het huis des Heren te bouwen, dat in Jeruzalem is.” Wanneer de eerste boodschap wordt bekrachtigd, is er een opstaan, zoals weergegeven door de naam van Jojakim.

Op 11 september 2001 werd de eerste boodschap van de machtige beweging van de derde engel bekrachtigd, zoals getypeerd door de bekrachtiging van de eerste boodschap van de machtige beweging van de eerste engel. Zuster White geeft commentaar op de verwoesting van de Twin Towers op die datum.

„Waar komt het bericht vandaan dat ik heb verklaard dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, terwijl ik daar de grote gebouwen zag verrijzen, verdieping na verdieping: ‘Wat zullen er vreselijke tonelen plaatsvinden wanneer de Heer zal opstaan om de aarde geweldig te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat over New York komt, behalve dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergehaald door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het licht dat mij is gegeven, weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heer, één aanraking van zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen

tonelen plaatsvinden waarvan wij ons de verschrikking niet kunnen voorstellen.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Bij de bekrachtiging van de eerste boodschap in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend stond de Heere „op” om „de aarde vreselijk te doen beven”. De naam van Jojakim symboliseert de bekrachtiging van de eerste boodschap. Op 11 augustus 1840 stond de Heere op van zijn troon, daalde neer naar de aarde en stelde Zich op de aarde en op de zee. Bij het eerste besluit van Kores stonden de getrouwen op. Jojakim is niet slechts een symbool van de komst van de eerste engel, maar hij vertegenwoordigt ook de bekrachtiging van de eerste engel.

Jojakim vertegenwoordigt de eerste van de laatste drie koningen, maar hij vertegenwoordigt ook de vijfde van zeven koningen die leiden tot de verwoesting van Jeruzalem. De namen van die zeven koningen zijn zeer veelzeggend. Die zeven koningen waren Manasse, Amon, Josia, Joahaz, Jojakim, Jojachin en Sedekia.

In de geschiedenis van de Millerieten vertegenwoordigt Manasse de tijd van het einde, in 1798. Manasse betekent „doende vergeten”, en in 1798 wordt de hoer van Tyrus voor zeventig jaar vergeten. Manasse was een van de goddelooste koningen en bezit profetische kenmerken die in aanmerking genomen dienen te worden.

De laatste zeven koningen van Juda vertegenwoordigen de geschiedenis van de zeven donderslagen vanaf 1798 tot en met 22 oktober 1844. Manasse was de eerste van de zeven koningen, en als eerste koning van de zeven was hij een voorafschaduwning van Zedekia, de laatste van de zeven koningen. Jezus verbindt het einde altijd met het begin. Zedekia, de laatste koning van de zeven, werd weggevoerd in de slavernij van de Babylonische gevangenschap. De eerste koning van de zeven laatste koningen werd eveneens in de Babylonische gevangenschap weggevoerd, als voorafschaduwning van het wegvoeren van de laatste koning in de Babylonische gevangenschap.

En de HEERE sprak tot Manasse en tot zijn volk, maar zij wilden niet luisteren. Daarom liet de HEERE de oversten van het leger van de koning van Assyrië tegen hen optrekken, die Manasse met haken grepen, hem met koperen boeien bonden en hem naar Babel voerden. En toen hij in benauwdheid was, smeekte hij de HEERE, zijn God, en verootmoedigde zich zeer voor het aangezicht van de God van zijn vaderen, en bad tot Hem; en Hij liet Zich door hem verbidden, verhoorde zijn smeking en bracht hem terug naar Jeruzalem, in zijn koninkrijk. Toen erkende Manasse dat de HEERE God is. 2 Kronieken 33:10–13.

De ervaring waardoor Manasse tot de kennis kwam dat de HEERE God was, werd teweeggebracht doordat hij uit zijn koninkrijk werd weggenomen en vervolgens in zijn koninkrijk werd hersteld. Nebukadnezar kwam, evenals Manasse, tot de kennis van de HEERE toen hij uit zijn koninkrijk werd weggenomen en daarna werd hersteld.

En aan het einde der dagen hief ik, Nebukadnezar, mijn ogen op naar de hemel, en mijn verstand keerde tot mij terug; en ik loofde de Allerhoogste, en ik prees en eerde Hem die leeft in eeuwigheid, wiens heerschappij een eeuwige heerschappij is, en wiens koninkrijk is van geslacht tot geslacht. En alle inwoners der aarde worden geacht als niets; en Hij doet naar Zijn

wil met het heil des hemels en onder de inwoners der aarde; en niemand kan Zijn hand keren, of tot Hem zeggen: Wat doet Gij? Tezelfdertijd keerde mijn verstand tot mij terug; en tot eer van mijn koninkrijk keerden mijn waardigheid en glans tot mij terug; en mijn raadsheren en mijn machthebbers zochten mij op; en ik werd bevestigd in mijn koninkrijk, en uitnemende majesteit werd mij toegevoegd. Nu prijs, verhef en eer ik, Nebukadnezar, de Koning des hemels, al Wiens werken waarheid zijn en Wiens wegen gericht; en wie in hoogmoed wandelen, is Hij machtig te vernederen. Daniël 4:34–37.

De ervaring van Manasse werd voltrokken aan Nebukadnezar. Manasse vertegenwoordigt de „tijd van het einde” in de geschiedenis van de laatste drie Judese koningen, en de komst van de profetie van zeventig jaar gevangenschap. Nebukadnezar vertegenwoordigt de „tijd van het einde” in de geschiedenis van de drie decreten, evenals 1798 de „tijd van het einde” was in de geschiedenis van de zeven donderslagen. In de zojuist aangehaalde verzen keerde Nebukadnezars verstand tot hem terug aan „het einde der dagen”. „Het einde der dagen” wordt ook vermeld in Daniël hoofdstuk twaalf.

Maar gij, ga heen tot het einde toe; want gij zult rusten en opstaan in uw lot aan het einde der dagen. Daniël 12:13.

Het „einde der dagen” in Daniël hoofdstuk twaalf is de „tijd van het einde”, want aan Daniël werd gezegd heen te gaan „totdat het einde zij”. Te dien tijde zou Daniël „staan in zijn lot”. „Staan in zijn lot” betekent zijn doel te vervullen, hetgeen Daniël deed toen zijn boek aan het einde der dagen, dat de „tijd van het einde” is, werd ontzegd. Te dien tijde zou er een „toename van kennis” zijn die de wijzen zouden verstaan. Aan het einde van Nebukadnezars dagen keerde zijn „verstand” tot hem terug.

„Wanneer God een mens een bijzondere taak te verrichten geeft, moet hij op zijn post en op zijn plaats staan, zoals Daniël deed, bereid om aan de roepstem van God gehoor te geven, bereid om Zijn voornemen te vervullen.” Manuscript Releases, deel 6, 108.

Manasse vertegenwoordigt de „tijd van het einde” in de geschiedenis van de drie laatste koningen van Juda; Nebukadnezar vertegenwoordigt de „tijd van het einde” in de drie decreten. Op Manasse volgde zijn zoon Amon.

Amon betekent „opleiding” en vertegenwoordigt de periode waarin er een „toename van kennis” was die de „wijzen” zou onderrichten in de boodschap die ontzegd was. Op Amon volgde vervolgens Josia, de enige koning van de zeven met een tamelijk goede, zij het gecompliceerde, profetische geschiedenis.

Josia betekent „het fundament van God” en vertegenwoordigt de vestiging van de waarheden die in de „tijd van het einde” waren ontsloten. De toename van kennis die door Amon werd voorgesteld, werd door William Miller samengevoegd onder de leiding van Gabriël en andere heilige engelen. Millers werk wordt voorgesteld door de naam Josia, want hij legde de grondslagen van de beweging. Er is nog veel meer aan te wijzen met betrekking tot Josia, maar wij gaan verder met zijn zoon Joahaz.

Joahaz was drieëntwintig jaar oud toen hij koning werd; en hij regeerde drie maanden te Jeruzalem. En de naam van zijn moeder was Hamutal, de dochter van Jeremia, van Libna. En hij deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, overeenkomstig alles wat zijn vaderen gedaan hadden. En Farao Necho legde hem in boeien te Ribla in het land Hamath, opdat hij niet te Jeruzalem zou regeren; en hij legde het land een schatting op van honderd talenten zilver en één talent goud. En Farao Necho maakte Eljakim, de zoon van Josia, koning in de plaats van Josia, zijn vader, en veranderde zijn naam in Jojakim, en nam Joahaz mee; en hij kwam in Egypte en stierf daar. 2 Koningen 23:31–34.

Jehoahaz betekent „Jehova heeft gegrepen”, en hij werd gegrepen door Farao Necho. Jehoahaz, de zoon van Josia, werd gegrepen door Farao Necho en vervangen door zijn broer Eljakim, wat „de God van het oprichten” betekent. Farao Necho veranderde vervolgens de naam van Eljakim in Jojakim, wat „God zal opstaan” betekent. De verandering van een naam is een symbool van een verbondsrelatie, en bij de bekrachtiging van de eerste boodschap treedt God in een verbond met een volk, terwijl Hij tegelijkertijd aan een voormalig verbondsvolk voorbijgaat.

Op 11 augustus 1840 werd het Ottomaanse Rijk, dat was voorgesteld door vier winden die gedurende driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen waren losgelaten, beteugeld, of, zoals Jehoahaz betekent, het werd „gegrepen”. Tegelijkertijd werd Eljakim tot koning gemaakt en werd zijn naam veranderd in Jojakim, wat betekent: „God zal opstaan”. Op Jojakim volgde zijn zoon Jojachin, die in de Schriften drie namen heeft.

De naam Jojachin betekent: „de HEERE zal oprichten en bevestigen”. Hij was de zoon van Jojakim en hij markeert de komst van de tweede engel in het voorjaar van 1844, toen God de nieuwe, ware, protestantse hoorn „oprichtte en bevestigde”. De boodschap van de tweede engel werd bekrachtigd door de boodschap van de Middernachtsroep, en Jechonia en Conia betekenen: „God zal bevestigen”. De drie namen, die elk dezelfde betekenis hebben, stellen de vereniging van de Middernachtsroep met de boodschap van de tweede engel voor. In de laatste uitstorting van de Heilige Geest tijdens de Luide Roep worden de honderd vierenveertigduizend verzegeld. De verzegeling van de honderd vierenveertigduizend werd voorafgebeeld in de Middernachtsroep van de Milleritische beweging, en Jojachin, ook Jechonia en Conia genoemd, is een symbool van de verzegeling.

Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE, al was Chonia, de zoon van Jojakim, de koning van Juda, de zegelring aan Mijn rechterhand, toch zou Ik u daarvandaan aftrekken; en Ik zal u overgeven in de hand van hen die uw leven zoeken, en in de hand van hen voor wier aangezicht gij vreest, namelijk in de hand van Nebukadressar, de koning van Babel, en in de hand van de Chaldeeën. En Ik zal u, en uw moeder die u gebaad heeft, uitwerpen in een ander land, waar gij niet geboren zijt; en daar zult gij sterven. Maar naar het land waarheen zij verlangen terug te keren, daarheen zullen zij niet terugkeren. Is deze man Chonia een veracht, stukgeslagen afgodsbeeld? Is hij een vat waaraan men geen behagen heeft? Waarom worden hij en zijn nageslacht uitgeworpen en geworpen in een land dat zij niet kennen? O aarde, aarde, aarde, hoor het woord des HEEREN. Jeremia 22:24–29.

Jojachin, Jechonja en Conja vertegenwoordigen de verzegelingstijd, wanneer de tweede engel wordt verbonden met de boodschap van de Middernachtsroep. Hij vertegenwoordigt de verzegelingstijd van de dwazen. De boze koning vertegenwoordigt hen die de dwaze Laodiceese maagden zijn, die in de verzegelingstijd bestemd zijn het merkteken van het beest te ontvangen, daar zij voor altijd uit de mond van de Heer worden uitgespuwd.

De zegelring aan Gods rechterhand is Zijn zegel, en degenen die uit de mond van de Heer worden uitgespuwd tijdens de verzegeling van de honderdvierenvijftigduizend worden in contrast gesteld met Zerubbabel, de man die het schietlood van de „zeven tijden” in zijn hand had.

Spreek tot Zerubbabel, de landvoogd van Juda, zeggende: Ik zal de hemel en de aarde doen beven; en Ik zal de troon der koninkrijken omverwerpen, en Ik zal de kracht der koninkrijken der heidenen verdelgen; en Ik zal de wagens omverwerpen, en hen die daarop rijden; en de paarden en hun ruiters zullen neervallen, ieder door het zwaard van zijn broeder. Te dien dage, spreekt de HEERE der heerscharen, zal Ik u nemen, o Zerubbabel, mijn knecht, de zoon van Sealthiël, spreekt de HEERE, en Ik zal u stellen als een zegelring; want Ik heb u verkoren, spreekt de HEERE der heerscharen. Haggai 2:21–23.

De „steen des aanstoots” die de „zeven tijden” is, is het „paslood” in de hand van Zerubbabel, en hij wordt voorgesteld als het „zegelring” waarmee God de honderd vierenveertigduizend verzegelt. De zegelring, of het „teken”, wordt aangebracht op hen die „zuchten en weeklagen” over de gruwelen die in Jeruzalem bedreven worden. Het zuchten en weeklagen kenmerkt de ervaring van hen die verzegeld worden, en het zuchten en weeklagen is het symbool van hun innerlijke reactie op het geneesmiddel van de „zeven tijden”. Het is belijdenis van hun zonden en van de zonden van hun vaders. Het is de erkenning dat zij niet met God hebben gewandeld en dat God niet met hen heeft gewandeld sedert de teleurstelling van 18 juli 2020. Het is de toets die in 1863 werd gemist, gedurende de tijdsperiode waarin Filadelfia overging in Laodicea. Het was het voorafbeeldende beeld van de tijdsperiode waarin zij die door Coniah worden voorgesteld voor altijd bevestigd worden als dwaze Laodiceïsche maagden, en zij die door Zerubbabel worden voorgesteld voor altijd bevestigd worden als wijze Filadelfische maagden.

Jojachin werd gevolgd door Sedekia, de laatste van de zeven koningen. Zoals Manasse 1798 en de „tijd van het einde” vertegenwoordigde, moet Sedekia 22 oktober 1844 vertegenwoordigen, wanneer het visioen zou „spreken, en niet liegen”. Sedekia is een naam die is samengesteld uit een combinatie van twee Hebreeuwse woorden. Het ene woord is „Jehovah”, en het is verbonden met het woord dat in Daniël hoofdstuk acht, vers veertien, wordt vertaald als „gereinigd”. Sedekia betekent de reiniging van Gods tempel, die begon op 22 oktober 1844.

De laatste zeven koningen van Juda vertegenwoordigen de voortschrijdende geschiedenis van 1798 tot 22 oktober 1844. Jojakim is het symbool van 11 augustus 1840, dat op zijn beurt 11 september 2001 vertegenwoordigt. Hij is een symbool van de bekrachtiging van de boodschap van de eerste engel, en hij wordt geïntroduceerd in het eerste vers van Daniël hoofdstuk één. Aldus zijn de situering en de context van Daniël hoofdstuk één de bekrachtiging van de boodschap van de eerste engel, zoals voorgesteld in Openbaring hoofdstuk tien. In Openbaring hoofdstuk tien daalde Christus neer met een boekje in Zijn hand dat Johannes geboden werd op te eten. Daarom heeft de

eerste beproeving in het boek Daniël te maken met eten.

Wij zullen deze onderwerpen in het volgende artikel voortzetten.

En Hij zei tot mij: Mensenkind, doe uw buik eten en vul uw ingewanden met deze boekrol die Ik u geef. Toen at ik haar; en zij was in mijn mond zoet als honing. Ezechiël 3:3.